

der lader sig forene med Silbefiskeriets Larv, selv medens dette er i Forfald, kan blive flabelig som en Hindring for dets eventuelle Opkomst; men naar henses til den ikke ringe Indskrænkning, Malevaadfisheriet vil lide derved, at Vaadnet ikke maa drages til Vaaden, har det troet at kunne komme Brugerne af de større Vaad imøde ved ikke at indskrænke Tiden, der i 1867 var udvidet til 4 $\frac{1}{2}$ Maaned, fra 15. Maj til 1. Oktober, yderligere end $\frac{1}{2}$ Maaned, saaledes at den i Lovforlaget § 33 er anset til 4 Maaned, efter medunderstrevne Noer s gaards Formening om det bedst passende, fra 20. Maj til 20. September.

b. Efter hvad foran er anført om det Tryk, som dette ene Fiskeri med Malevaad udøver paa saagodt som alle andre Fiskerier, og den Spild, det medfører af en utilbørlig stor Mængde Fiskeyngel, maa det være magtpaaliggende at formindske Trykket ved at søge det fjærnet fra de Steder, hvor andet Fiskeri paa mere indskrænkede Omraader har en uafviselig Betydning, og henvisl derhen, hvor det kommer anden Fiskerivirkfomhed mindre i Vejen, samt fremdeles at holde det borte fra de Strøg, hvor Fiskene søge hen for at affætte deresæg, og hvor den ublækkede Yngel kan finde Føde og et fredeligt Hjem, indtil den er saa vidt, at den kan, om det saa maa siges, staa paa sine egne Ben. At dette vil være Tilfældet overalt paa det lavere Vand, der snarere gennemvarmes af Solens Straaler, samt i de mindre Fjorde og Indvige, hvor Vandet er, fri for stridende Strømninger, gjerne bliver frodig og tæt, kan der neppe være Tvivl om. At der her ofte hele Aaret om drives et livligt Fiskeri som Erhverv for de Omboende ved Stangning, med Ruser, Bundgarn, Redgarn, Kroge og andre ubetinget uskadelige Redskaber, er en ligesaa bekjendt Sag, som det gjennem Erfaringens Prøve navnlig i de senere Aar har vist sig, at naar 3 à 4 større Malevaad i en Tid af 8 à 14 Dage have gennemløbet flige Fjorde eller Strøg, forlade de dem, fordi det ej længere lønner Arbejdet, og efterlade dem saa omtrent udfiskede til den omboende Befolkning, der har maattet standse sin Virkfomhed, saalænge Vaadene vare i Gang og nu maa lide under disses Udeltagelse hele Aaret om; dette rammer føleligst den fattige Mand, der ikke kan anskaffe de kostbare Redskaber, men maa nøjes med de billige Redgarn, Kroge og Stangjern. Kan han bekoste sig et Puls- eller større Vaad, saa gjør han det med den Bestemmelse at fiske op dermed, førend de Tilrejsende kunne komme: det maa indrømmes, at en saadan Rappesrid ikke er Fiskeriet tjenlig. Men der er ogsaa andre Steder, hvor, som ovenfor omtalt, Pulsvaad burde være banlyste som flabelige for Indsig gennem smalle Sunde fra større Havstrøg, og det kan vist antages, at det selv i Drefund vilde blive fulgt til Dørs baade af danske og svenske Fiskere. — I Medfør heraf ere partielle Udelukkelse som Værn mod Dvergreb og Udeltagelse berettigede, hvor Pulsfiske bliver tilladt, og Hensigtsmæssigheden eller Nødvendigheden af laasende Vaade maa dermed findes tilstrækkelig begrundet.

Medunderstegnede Litteren har, skjøndt han gjerne anerkjender „Hensigtsmæssigheden“ af flige „laasende Vaade“, ikke i samme Grad som Udvalgets andre Medlemmer kunnet overtale sig om „Nødvendigheden“ af nu at kalde dem til Live igjen, men skal, da han i denne Henseende har staaet ene med sin Opfattelse, indskrænke sig til at antyde sin i denne Henseende lidt afvigende Anskuelse.

Spørger der nu endelig, om dog ikke Fordele ved det hele Malevaadfisheri ere saa overvejende, at ethvert Offer bør gjøres for det, og at det bør opretholdes for enhver Pris, saa kunne vi ligesaa umulig gaa ind paa en saadan Betragtning, som vi ville gjøre Indvendinger mod et indskrænket Brug paa Limfjorden, hvor det i mange Aar har været en kjær Haandtering for en stor Del af den vestlige Fjords Fiskere, fornemmelig fra Harboøre og Agger; og det saa meget mere som Limfjorden siden Gjennembrudet i 1825 ikke korrekt bærer Navn af en Fjord, men snarere udgjør en Samling af større Hav-Bredninger, der, udsendende en Mængde Fjorde og Vige ind i det omliggende Land, ved smalle Sunde staa i Forbindelse med B. med Vesterhavet og mod D. med Kattegat. Hvorvidt Brugen af Malevaad bør tillades i Landets egentlige Fjorde er et Spørgsmaal, som vi senere skulle behandle. Paa Bredninger med dybere Vand, indtil 5 Favne, kunne Vaadene ikke medføre større Ulemper end taales kan, men Brugen af mindre Vaad paa lavere Vand er det, som volder Betænkelighed. Dette er ogsaa anerkjendt i den nu gjældende Limfjordsalovgivning, idet man for at forebygge Brugen af disse smaa Vaad paa det grundere Vand har givet Bestemmelser om et saadant Minimum af Dybde i Armgarnet, som maatte synes at forhindre saadan Brug; men nogen afgjørende Hindring er det ikke, og da det foran, ved at omhandle hensigtsmæssige Værn mod Pulsvaadenes Skadelighed, blev udtalt, at vi ej kjendte flere end de der nævnte, saa var det ikke, fordi vi oversaa Bestemmelserne om Armebydden, men fordi vi ansaa dem for betydningsløse; man kunde vel ogsaa snarere sige, at man derved søgte et Værn mod Vaadets Misbrug, mindre mod den ved det forarsagede Skade. Hvorledes der ellers er famlet om for at gjøre disse Bestemmelser virkfulde, vil ses af følgende: Lov af 29. Decbr. 1857 § 19 bestemte for Døtvaad, at Armgarnet maatte være ikke over 3 Favne og ikke under 1 Favne; — Lov 21. Marts 1860 ophævede